

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 104.031 van 27 februari 2002
in de zaak A. 61.450/VII-19.331**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat P. VANAGT,
 kantoor houdende te GENK,
 Bochtlaan 12, bus 8

tegen :

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken,

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 20 december 1994 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het koninklijk besluit van 7 oktober 1994 tot uitzetting, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 november 1994;

Gezien de memories van antwoord en wederantwoord;

Gelet op het arrest nr. 92.214 van 15 januari 2001 waarbij de debatten worden heropend en het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat belast wordt met een aanvullend onderzoek;

Gezien het aanvullend verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van dit aanvullend verslag aan partijen en gezien het verzoek tot voortzetting om te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 19 december 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 30 januari 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VANREYTEN, die, loco advocaat P. VANAGT, verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd
H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de verzoekende partij op 15 november 1970 op
tienjarige leeftijd België binnenkwam; dat zij op 20 juni 1977 in het bezit werd gesteld van
een identiteitskaart voor vreemdelingen; dat zij op 7 juli 1976 in het bezit werd gesteld van
een arbeidsvergunning van onbeperkte duur; dat de verzoekende partij op 12 februari 1993
door het Hof van Beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaar
en een geldboete van 10.000 frank wegens inbreuk op de wetgeving inzake verdovende
middelen; dat de Commissie van Advies voor Vreemdelingen op 15 juni 1994 de uitzetting
van de verzoekende partij adviseerde; dat bij koninklijk besluit van 7 oktober 1994 werd
besloten tot de uitzetting van de verzoekende partij;

Overwegende dat het eerste door de verzoekende partij ingeroepen middel,
waarin de schending van de motiveringsplicht werd aangevoerd, door het arrestnr. 92.244 van
15 januari 2001 ongegrond werd bevonden;

Overwegende dat in het tweede middel een schending van het
zorgvuldigheidsbeginsel wordt ingeroepen; dat deze schending wordt afgeleid uit het feit dat
het bestreden besluit geen rekening houdt met artikel 8 E.V.R.M; dat er in casu geen
belangenafweging is gebeurd tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de
ontwrichting van het gezin van de verzoekende partij; dat het bestreden besluit geen rekening
houdt met bepaalde elementen betreffende het privé-leven van de verzoekende partij; dat zij
stelt dat de verwerende partij zich heeft beperkt tot standaardclausules eigen aan iedere
beslissing tot uitzetting, zonder de concrete situatie van de rechtsonderhorige te bespreken;
dat de verzoekende partij een aantal elementen (duur van het verblijf, verblijf van naaste
familieleden in België, volgen van onderwijs, arbeid in België, persoonlijke gezinssituatie van
de verzoekende partij, verlies van banden met XXX, ...) aangeeft die deze persoonlijke situatie
illustreeren;

Overwegende dat het middel, zoals het is geformuleerd, gedeeltelijk
samenhangt met het eerste middel; dat uit de gegevens van het dossier blijkt dat het bestreden
besluit en het advies van de Commissie van Advies tot stand gekomen zijn op basis van de
elementen van het dossier van de verzoekende partij; dat de belangen van de verzoekende
partij mee in overweging werden genomen, maar dat er tevens werd rekening gehouden met
het algemeen belang;

Overwegende dat het eerste middel in het arrestnummer 92.244 van 15 januari 2001 om volgende redenen ongegrond werd bevonden:

"Overwegende dat, ter eerbiediging van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, de overheid die de terugwijzing of de uitzetting overweegt van een vreemdeling die op een rechtmatige manier met zijn gezin in België verblijft of gevestigd is, moet nagaan of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde, de openbare veiligheid, 's lands economisch welzijn, de gezondheid en de goede zeden, de rechten en vrijheden van anderen te beschermen of om strafbare feiten te voorkomen, door een maatregel van verwijdering uit het land, opweegt tegen het door voormelde verdragsbepaling gewaarborgd recht op een ongestoord gezinsleven, m.a.w. dat de overheid de ernst van de bedreiging die de vreemdeling vormt voor de fundamentele waarden die in een democratische samenleving gevrijwaard dienen te blijven, welke in haar opvatting de verwijderingsmaatregel motiveert, en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van diens gezin moet afwegen; dat ook de Commissie van Advies voor vreemdelingen bij het onderzoek van een voorstel tot terugwijzing of tot uitzetting van een tot verblijf of tot vestiging in het land gemachtigde of toegelaten vreemdeling, tot dezelfde afweging gehouden is; dat krachtens artikel 62, eerste lid, van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 alle administratieve beslissingen die genomen worden ter uitvoering van, of met toepassing van die wet, met redenen omkleed moeten zijn; dat krachtens artikel 8 van het koninklijk besluit van 28 juli 1981 ook de door de Commissie gegeven adviezen met redenen omkleed moeten zijn;

Overwegende dat uit een en ander volgt dat uit de motieven zowel van het terugwijzings- of uitzettingsbesluit als van het daaraan voorafgaand advies van de adviescommissie moet blijken of meer bedoelde afweging is geschied; dat de Raad van State aan de hand van die motieven moet kunnen uitmaken of de bevoegde overheid in redelijkheid tot de conclusie is kunnen komen dat, gelet op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling, de noodzaak om de openbare orde, de openbare veiligheid, enz....., te beschermen, de verwijderingsmaatregel verantwoordde en dus legitimeerde spijs de door die maatregel teweeggebrachte verstoring van diens gezinsleven;

Overwegende dat het bestreden koninklijk besluit van uitzetting verwijst naar het feit dat de verzoekende partij in het Rijk gevestigd is en sedert tien jaar ononderbroken op het grondgebied verblijft; dat de adviescommissie evenwel heeft gemotiveerd dat de verzoekende partij, gelet op de leidinggevende rol die hij heeft gespeeld in het opzetten van een internationale druglijn, over een "gevaarlijke geestesgesteldheid die de openbare orde raakt" beschikt; dat deze gevolgtrekking, gelet op de activiteiten van de verzoekende partij, niet onredelijk is; dat de Commissie derhalve terecht kon overwegen dat, gelet op het sociaal gevaar dat de verspreiding van heroïne inhoudt voor de lichamelijke en geestelijke gezondheid van de bevolking, zodat de vrijwaring van de openbare orde dient voor te gaan op de door verzoeker ingeroepen argumenten van familiale aard; dat de bestreden beslissing aldus tot de uitzetting beslist op grond van verzoekers gedragspatroon en niet op grond van zijn strafrechtelijke veroordelingen "op zich"; dat uit het advies van de Commissie en uit het bestreden koninklijk besluit aldus blijkt dat de noodzaak om de openbare orde en de openbare veiligheid te beschermen, de verwijderingsmaatregel verantwoordde en deze legitimeerde, spijs de door die maatregel teweeggebrachte verstoring van het gezinsleven; dat artikel 8 van het E.V.R.M. dienvolgens correct werd toegepast; dat verzoeker geen aanspraak maakt op het statuut van E.G.-gelijkgestelde; dat de bepalingen die de verzoekende partij put uit het Europees gemeenschapsrecht dan ook niet terzake dienend zijn;"

Overwegende dat hieruit blijkt dat de adviescommissie heeft overwogen dat de verzoekende partij beschikt over een "gevaarlijke geestesgesteldheid die de openbare orde raakt", dat deze gevolgtrekking niet onredelijk is en dat de Commissie derhalve terecht kon overwegen dat de vrijwaring van de openbare orde dient voor te gaan op de door de verzoekende partij ingeroepen argumenten van familiale aard, gelet op het sociaal gevaar dat

de verspreiding van heroïne inhoudt voor de lichamelijke en geestelijke gezondheid van de bevolking;

Overwegende dat de verzoekende partij niet aantoont dat het bestreden besluit zou genomen zijn zonder het zorgvuldigheidsbeginsel in acht te nemen;

Overwegende dat het tweede middel ongegrond is;

Overwegende dat in het derde middel de schending van het evenredigheidsbeginsel wordt ingeroepen; dat, volgens de verzoekende partij, het voordeel dat de beslissing tot uitzetting voor de staat kan opleveren, met name het beweerde herstel van de openbare orde en veiligheid, geenszins opweegt tegen de nadelen die deze beslissing voor de verzoekende partij en haar gezin teweegbrengt;

Overwegende dat uit het arrest nr. 92.214, waarin het eerste middel ongegrond werd bevonden, en uit de bespreking hierboven van het tweede middel, blijkt dat de afweging tussen de ontwrichting van het gezinsleven van de verzoekende partij, veroorzaakt door de bestreden maatregel, en de bedreiging die de verzoekende partij vormt voor de openbare orde en de openbare veiligheid, wel degelijk geschied is in het bestreden besluit en in het advies van de Commissie voor Advies; dat het de Raad van State enkel toekomt deze vaststelling marginaal te toetsen; dat het hem niet toekomt de opportuniteit van een maatregel te beoordelen; dat het derde middel ongegrond is;

Overwegende dat in het vierde middel een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt aangevoerd; dat de verzoekende partij verwijst naar de situatie van een medeveroordeelde, B., die niet het voorwerp zou hebben uitgemaakt van een uitwijzingsbeslissing;

Overwegende dat uit de brief van 5 februari 1996 van de Dienst Vreemdelingenzaken, die zich in het aanvullend administratief dossier bevindt en werd vermeld in het auditoraatsverslag, blijkt dat de situatie van B. niet identiek is aan deze van de verzoekende partij, vermits de eerste vader is van twee kinderen die de Belgische nationaliteit hebben; dat daaruit blijkt dat de verzoekende partij en B. zich niet in dezelfde situatie bevinden;

Overwegende bovendien dat uit dezelfde brief blijkt dat ten aanzien van B. ook een maatregel tot uitzetting wordt overwogen en dat de procedure hiervoor reeds is gestart; dat de minister reeds aan de Commissie van Advies voor vreemdelingen een advies heeft gevraagd nopens het voorstel tot uitzetting van B.; dat door de Dienst Vreemdelingenzaken een nota werd opgesteld voor de Commissie van Advies waarin er wordt verwezen naar het advies van de Procureur-generaal, die meent dat een

verwijderingsmaatregel zich zeker opdringt; dat deze gegevens door de verzoekende partij niet worden betwist; dat daaruit kan worden afgeleid dat het de bedoeling van de verwerende partij is om ook tegenover B. een verwijderingsmaatregel te nemen en hem op dezelfde wijze te behandelen als de verzoekende partij; dat het middel feitelijke grondslag mist;

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig februari tweeduizend en twee, door :

de HH. E. BREWAEYS,
L. JOLIE,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE

E. BREWAEYS.